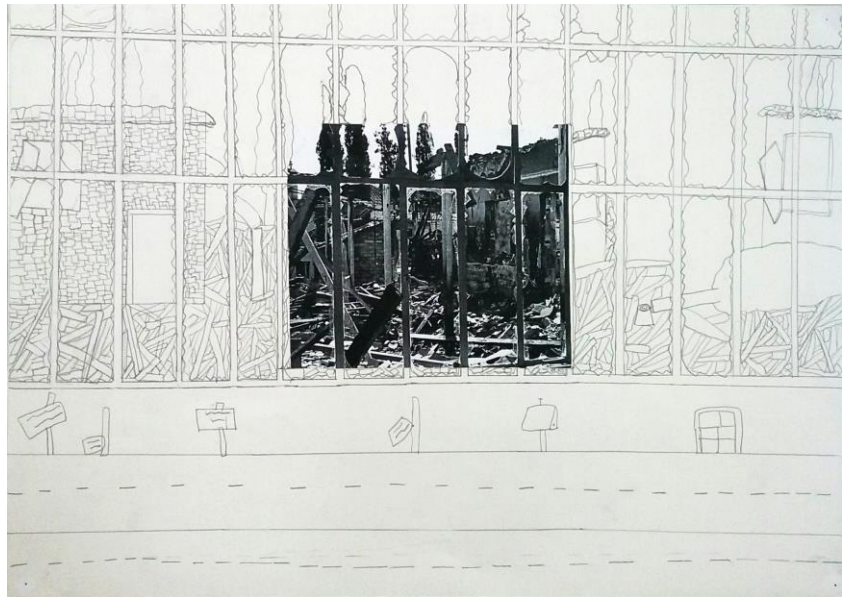


# ΜΝΗΜΕΣ 1974

«Είμαι ο Χάρης Ξυδιάς και είμαι 70 χρονών.

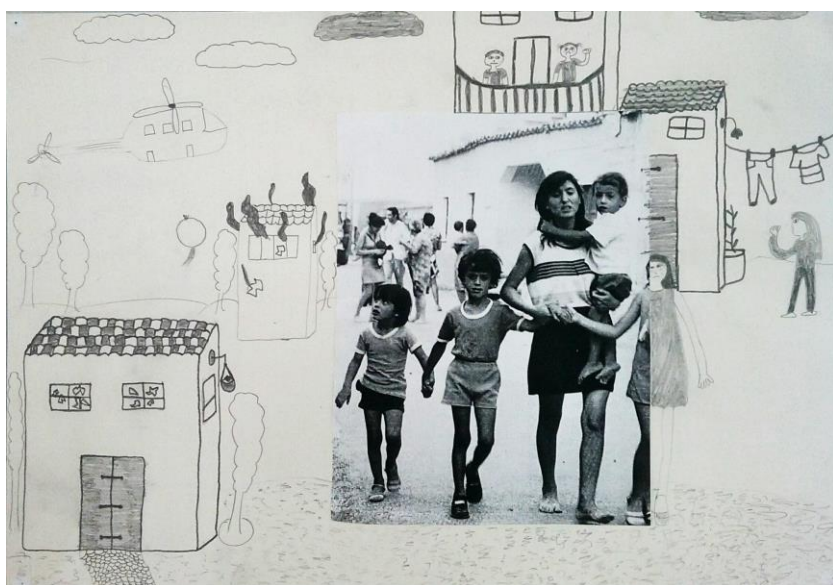
Στις 20 Ιουλίου του 1974 , η ώρα 5:30 το πρωί με ξύπνησαν κρότοι πολεμικών αεροπλάνων. Ντύθηκα τα στρατιωτικά μου ρούχα και πήγα στον αστυνομικό σταθμό της Κλήρου , όπου εκεί είχαν έρθει και άλλοι έφεδροι στρατιώτες της περιοχής. Εκεί βρισκόταν το λεωφορείο και όταν γέμισε φύγαμε για τη Λευκωσία. Εγώ ήμουν μαζί με δύο χωριανούς, τον Ξενή Δαμαλά που τραυματίστηκε με ναπάλ και τον Χριστάκη Αχιλλέως που ήταν αγνοούμενος. Από την Λευκωσία πήγαμε στον Άγιο Βασίλειο με οτοστόπ. Εκεί

μας έδωσαν όπλα και μπήκαμε σε φορτηγό για να πάμε στον τόπο των μαχών τη Γουμαρίστρα και Άγιο Παύλο πάνω από την Κερύνεια. Στο δρόμο τα αεροπλάνα βομβάρδιζαν συνεχώς και



γι' αυτό βγήκαμε στα πιο πάνω υξόματα με τα πόδια. Αφού πήραμε πηρομαχικά από το ύξωμα Άγιος Παύλος πήραμε θέση μάχης. Τη δεύτερη μέρα 21 του Ιούλη επειδή είμουν αντιεροπόρος πολυβολητής , μαζί με άλλους πέντε στρατιώτες σχηματίσαμε φυλάκιο αντιαεροπορικό. Μέχρι την τρίτη μέρα τη Δεύτερα η ώρα 1:00 μ.μ. κτυπούσαμε συνεχώς τα αεροπλάνα. Μετά τις 1:00 τουρκικά αεροπλάνα μας είχαν βομβαρδίσει το φυλάκιο και μας

κατέστρεψαν το αντιερωπορικό. Ευτύχως δεν είχαμε πάθει τίποτα. Αργότερα είχα πάει στη Γουμαρίτσα δίπλα από το τούρκικο χωριό Πηλέρι, όπου πυροβολούσαμε με τα ατομικά όπλα. Μια νύχτα από εκείνες τις μέρες είχαν ζητήσει πυρομαχικά φιλικές δυνάμεις δίπλα από το χωριό για να επανδρώσουν πολυβολείο. Ξεκινήσαμε από η ώρα 11:00 το βράδυ και φτάσαμε εκεί μέσα από κακοτράχαλους τόπους η ώρα 3:00 το πρωί. Αλλά κανείς δε μας περίμενε εκεί μόνο ο εχθρός. Αφού κάναμε μάχη στα σκοτεινά επιστρέψαμε στο ύψωμα Γουμαρίτσα αλλά τα πυρομαχικά τα πήραν οι Τούρκοι. Εκεί μείναμε μέχρι τις



26 του μηνός όπου μας είχαν απωθήσει τα τούρκικα τανκς. Στη συνέχεια αφού συνταχτήκαμε στο χωριό Αγριδάκι κάναμε αμυντική γραμμή. Από τις πέντε Αυγούστου μέχρι τις 13,

μας είχαν βομβαρδίσει με 1000 Όλμους 4-2 περίπου, εν όσο ήταν εκεχειρία. Στις 14 Αυγούστου μας είχαν διασπάσει τις γραμμές τα τούρκικα άρματα. Αφού είχαμε διαλυθεί οι έφεδροι ξεκινήσαμε να πηγαίνουμε προς τα σπίτια μας. Η όλη πορεία μου διήρκεσε δύο μέρες περπατητός.»

Χάρις και Γλαύκη Ξυδιά, ΣΤ΄